

PLASTİK SANATLAR SERGİ

Ekin Saçlıoğlu'nun sergisinde yer alan "Coelacanth (65 Milyon Yıldır Yok Sayılmak)" adlı 2011 tarihli eseri (solda).

Arada kalmışlığın 'parçalı' ve 'renkli' hikâyesi

CEREN AKARDAŞ
cerenakardas@gmail.com

34

FOSFORLU tuvaleri ve gizlediği hikâyeleri sevenlere kötü bir haberim var. Ekin Saçlıoğlu son sergisinde hiç fosfor kullanmamış. Ama üzülmenin en az fosforlu resimleri kadar etkileyici yeni eserler düşünmüş, tasarlamış, yapmış; şimdi de sergiliyor. Yeni neslin adından oldukça söz ettiren, takipçilerinin deyimiyle 'hikâyeci havuç ressam' Ekin Saçlıoğlu; dergiyi hazırladığımız sıralarda ismi hâlâ belli olmayan yeni sergisiyle 17 Şubat-12 Mart tarihleri arasında Galeri x-ist'te olacak.

Çinde sakladıklarını, 'yeter' dediklerini yani tüm rahatsızlıklarını anlattığı resimlerini görmek ve sohbet etmek istediğimiz Saçlıoğlu'yla buluştuk. Uzunca bir dönem

Ömer Uluç'un deyişiyle "Kapı aralarında bile çalışan çalışan ressam" Ekin Saçlıoğlu, yeni neslin adından çokça söz ettiren isimlerinden biri. Saçlıoğlu yeni sergisinde içinde sakladıklarını anlatıyor. Fakat bu kez farklı bir yolla...

asistanlığını yaptığı Ömer Uluç'un deyişiyle "Kapı aralarında bile çalışan çalışan ressam", bir de baktık ki biber gazlarını kırmızı-yeşil şirin biberlere, kötü adamları 'Altın Kalpli Delikanlılar'a, baskıcı anneleri canavara, gücü de altın taçlı 'Isırcı' köpeklere dönüştürmüş. Ayrıca tarihi eskiz hissiyatı uyandıran 'saç' resimler var ki görülmeye değer. Sergi çok renkli olacak!

Sergiye az bir zaman kaldı ama ismini hâlâ bilmiyoruz.

Henüz belli değil. Zaten her zaman böyle oldu, sergilerimin ismini hep son anda koymuşumdur. Ama bazı işlerimin isimleri baştan bellidir. Aklımda resim olabile-

cek bir tamlama ya da cümle vardır ve ben onu düşünerek o resmi yaparım. Mesela bu sergimdeki işlerden "Yapma Dedim Sana Barış", Tarabya-Besiktas dolmuşu hatırasidir. Yanıma oturan bir çocuğun annesi tarafından anlam veremediğim bir şekilde azarlanma süreci diyebilirim. Belki çokta fark edemediğim bir denge bozukluğu olabilir ya da annede çok farklı bir durum... Çocuk hiçbir şey yapmamasına karşın annenin sürekli 'yapma dedim sana Barış' demesi ve çocuğun tepkisizliği... Yol boyunca çok rahatsız oldum. İşlerin hepsi böyle gelişirse bile genellikle bir konu çerçevesinde ve bir hikâyeye bağlı ilerlemeyi tercih ediyorum. Sonra geriye çekilip

FOTOĞRAF: OZAN GÜZELCE

“SERGİMDEKİ İŞLERDEN ‘YAPMA DEDİM SANA BARIŞ’, TARABYA-BEŞİKTAŞ DOLMUŞU HATIRASIDIR. YANIMA OTURAN ÇOCUĞUN HİÇBİR ŞEY YAPMAMASINA KARŞIN ANNESİNİN SÜREKLİ ‘YAPMA DEDİM SANA BARIŞ’ DEMESİ VE ÇOCUĞUN TEPKİSİZLİĞİ...”

“Ben ne yaptım” diye soruyorum ve serginin ismi de böylece ortaya çıkıyor. İnsan bazen ne yaptığına karşından bakmalı.

Sergide kaç eser görebileceğiz?

Bu sergi aslında üç parçadan oluşuyor diyebilirim ve 34 eser var. Kendi içinde bağımsız 10 tane ufak iş var, sadece saç telleri kullanarak dikim tekniğiyle yaptığım dokuz çalışma var, büyük ihtimal bir heykel olacak ve gerisi de hikayeci büyük tuvaler...

Sizin için “Ironik hikâye dilinden hiç vazgeçmemesi gerekiyor” diyorlar. Bu sergide nasıl hikâyeler var?

Her zaman resimlerimde bir hikayeci taraf vardır ama burada her üç grup için farklı durumlar söz konusu. Mesela 10 küçük resmimin aslında bir hikâyesi yok. Sadece aynı imgeleri farklı yerleştirişlerle kullandım. Sanki bu imgeler birer kelimeymişcesine, kendi kendime yaptığım bir oyun gibi...

Ya diğerleri?

Saç telleriyle yaptığım çalışmalar Münih’te çıktı ortaya. Hafriyat grubu ile birlikte yaptığımız “Boş Zaman Büyük İş” isimli sergi vesilesiyle yüz yıllık bir evde kalmıştık ve o evden çok etkilendim. Sadece çevreme baktım, çözümler yaptım. Çok farklı bir sonuç çıktı ortaya. Diğer resimlerdeki hikâyeler ise, bu sefer rüyalar ve gerçekliğinden emin olunamayan anılardan çok, yaşanmış olaylardan ya da duyduğum

cümlelerden oluştu çoğunlukla. Mesela nişanım ve bir arkadaşımın Almanya seyahatleri sırasında havaalanında İslami terör tehlikesi alarmı nedeniyle yaşadıkları yersiz diyaloglar, Tophane saldırısı ve o ‘Altın Kalpli Delikanlılar’... Sorsanız mahalleliye ‘karıncağı bile inciltmez’ denilen çocuk; sonrasında ‘çat’ diye birini vurabiliyor ya da tüm altın kalpli mahalleli toplanarak bir sanat olayına müdahale edip insanlara saldırabiliyorlar. Tabii ki izlediğim filmlerden de hatta ufak bir diyalogdan bile etkilendim. Aslında tamamen hayattan besleniyorum.

Resimler için bir serzeniş diyebilir miyiz?

Yaşadığımız pek çok olay fazlaca rahatsız ediyor son zamanlarda. İktidar, şiddet, baskı hayatın her alanında daha da görünür olmaya başladı sanki. Ömer Uluç’un bizim bu topraklarda cereyanda kalmış olmamıza dair bir sözü vardı. O geliyor aklıma bir yandan. Yaşadığımız ilginç bir psikoloji sanırım, pek çok şey sürekli şaşırırken, bir yandan da kanıksamış haldeyiz. Sürekli değişen gündemimizde, bu cereyanda üşütmememiz imkansız herhalde.

Bu sergi de yine bu ikiliklerden, belirsizliklerden, cereyanda olma halinden nasibini aldı sanırım. Yağmur değil, kar değil, güneş değil... Parçalı bulutlu. Her resim farklı bir durumu, rahatsızlığı, hissedilen baskıların

“En önemlisi inatçı olmak”

Yeni bir sanatçının kendini kabul ettirmesi ve belirli bir kitleye ulaşması için ne kadar yol kat etmesi gerek ya da ne kadar zaman?

Kişiyeye göre değişir tabii ki ama bunun garantisi de yok ki. Bir sergide çok beğenilirsin adın yayılır ama bir sonrakinde öyle olmaz. Kriz, destekçiler, mekân... Her şey önemli. En önemlisi de inatçı olmak.

Genç kuşak sanatçıların şansını ya da şanssızlıklarını nelerdir?

Biz çok şanslıyız aslında. Eski kuşakları düşünüyorum da; tanınırlık ve gelir sağlama açısından çok şanslıyız. O zamanlarda sanatçı dediğimiz insanlar Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi’nin hocalarıydı genellikle. Şimdiyse özel kurumlar, küratörlerin desteklediği insanlar, müzeler, hemen her sanatseverin ufak da olsa bir koleksiyonu var. Eskiden üç-beş galeri vardı şimdiyse her geçen gün artıyor. Ama bu şansın da bir garantisi yok, her an yok olabiliriz.

etkisini ele alıyor diyebiliriz. Yaşanılanlara karşı kimi kişisel yorumlar, kişisel gibi görünen ama hepimizi ilgilendiren durumlar.

Politik bir sergi de diyebilir miyiz?

Bu işlerin pek çoğunun politik bir tarafı var elbet ama slogan halinde değil.

Biraz da tekniğinizden bahsedelim?

Bu resimler lateks dediğimiz plastik malzemeyle yapıldı. Lateks süt gibi bir sıvı, katmanlar halinde uygulayarak kendime plastik-kumaşlar hazırladım, kimi zaman da direkt tuvale uyguladım. Bir nevi plastik kolajlar elde ettim. Pek fazla kolaj yapmış biri değilim ama beni burada biraz da malzeme yönlendirdi. Bu malzeme ile ten hissi ni oluşturmak mümkün. Ben de aslında buradan yola çıktım. Daha önce saç kullanarak lateksle yaptığım başka desenler olmuştu, bir de iki heykel yapmıştım. Ancak resimlerde ilk kez böyle bir malzeme kullandığım için biraz da deneysel oldu. Sonunda plastik-kauçuk resimler çıktı ortaya.

Peki ilk tepkiler nasıl?

Şimdilik sadece eş-dost gördü, her bir resme pek çok farklı yorum geldi ama ortak görüş; çok beğenmiş olmaları. Çevremimin hemen hepsi sanatla uğraşan kişiler olduğundan yakın çevrem tarafından beğenilmem ayrıca önemli. ■

Galeri x-ist / 17 Şubat - 12 Mart 2011
(0212) 291 77 84